

Kúria

Bfv.I.580/2018/6. szám

A Kúria Budapesten, a 2018. év szeptember hó 4. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben a terhelt által - védője útján - előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 9.B.1242/2015/19. számú ítéletét és a Fővárosi Törvényszék 24.Bf.10.172/2016/8. számú végzését hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2016. május 12-én meghozott 9.B.1242/2015/19. számú ítéletével - mely a Fővárosi Törvényszék 24.Bf.10.172/2016/8. számú végzésével 2017. március 21-én jogerőre emelkedett - a terheltet bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] és rongálás vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont], ezért halmazati büntetésül százhusz napi tétel, napi tételeként négyezer forint, összesen négyszáznyolcvanezer forint pénzbüntetésre ítélte, és rendelkezett annak - meg nem fizetés esetére történő - átváltoztatásáról; míg a terheltet az ellene lopás vétsége [Btk. 370. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont] és

lopás büntette [Btk. 370. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

A jogerős ügydöntő határozatok ellen a terhelt védője útján az 1998. évi XIX. törvény 416. § (1) bekezdés a) és b) pontjára alapított felülvizsgálati indítványt nyújtott be.

Ebben kifejtette, hogy a testi sértés kísérleteként értékelt cselekménnyel kapcsolatban a bíróságok helytelenül jutottak arra következtetésre, mely szerint az elkövetői magatartás alkalmas lehetett volna nyolc napon túl gyógyuló sérülés előidézésére, illetve arra, hogy a terhelt e lehetséges következménybe belenyugodva valósította volna meg a cselekményét, ugyanis az első szakértői vélemény kis erejű ütés esetén kategorikusan kizárta a súlyos sérülés okozásának a lehetőségét, míg a kiegészítő szakértői vélemény szerint a sértett és a terhelt közötti fizikális különbségre tekintettel az arckoponyára mért legalább közepes erejű öklütésnél nem lehetett kiszámítani a hatóerő nagyságát. Az indítvány előterjesztője szerint a sértetti előadásból okszerű következtetés vonható arra, hogy a sértett az elkövetőtől kartávolságon belül volt, ám ebben a helyzetben a kis-közepesnél nagyobb erejű ütésre objektíve nem volt lehetőség, azaz az elkövetői tudat a súlyosabb sérülés lehetőségére aligha terjedhetett ki.

Megítélése szerint a pillanat tört része alatt lezajlott cselekvés az eshetőleges szándékhoz szükséges belenyugvás motivációját nem hordozhatta, az elkövetés pillanatában tanúsított magatartása átgondolatlan volt, ez pedig a gondatlanságra, a következmények előre látásának a figyelmetlenség és körültekintés miatti hiányára utal, és nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást a terhelt ütésének legalább közepes ereje sem, ezért az orrcsonttörés lehetőségére és az ezzel kapcsolatos eshetőleges elkövetői szándékra levont következtetés teljességgel megalapozatlan.

Hivatkozott arra, hogy a bíróság megsértette az 1998. évi XIX. törvény 4. § (2) bekezdésében írt tilalmat is, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, minderre tekintettel a cselekvősege könnyű testi sértésnek minősül, amely miatt a magánindítvány harminc napon belül lett volna előterjeszthető, azonban a magánindítvány elkészült, ezért az 1998. évi XIX. törvény 332.§.(1) b) pontja alapján az eljárást meg kell szüntetni.

A rongálási cselekmény kapcsán álláspontja szerint a bíróságok nem értékelték az 1. számú tanú legelső nyomozati vallomását, a sérelmezett bírósági határozatok a hivatkozott tanúvallomás mellőzésével jutottak arra a következtetésre, hogy a rongálást a

terhelt követte el, így az ítélet indokolása iratellenes, logikátlan és okszerűtlen.

Az indítványozó szerint a napszemüvegek értékére vonatkozó szakértői vélemény és az erre alapított felelősség-megállapítás téves, mert a rongálási értéknél csak a dolog használati értékét lehet alapul venni, ami jelen esetben a két napszemüveg esetében semmiképpen nem haladta meg a szabálysértési értékhatárt.

Kifejtette, hogy a bíróságok helytelenül alkalmazták a bizonyítékok értékelésére vonatkozó, az 1998. évi XIX. törvény 78. § (3) bekezdésében írt szabályt, és a második ponttal összefüggésben hivatkozott az 1998. évi XIX. törvény 253. § (3) bekezdés d) pontjának sérelmére is.

Ezért azt indítványozta, hogy a Kúria mellőzze a súlyos testi sértés büntettének kísérletében a bűnösség megállapítását, e cselekmény miatt az eljárást szüntesse meg a magánindítvány elkésztése miatt, a rongálás vétsége miatt megállapított büntetőjogi felelősség helyett pedig elsődlegesen mentse fel, másodlagosan az ítéletet megváltoztatva felelősségét a rongálás szabálysértésében állapítsa meg.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta.

Arra hivatkozott, hogy az 1998. évi XIX. törvény 423. § (1) bekezdése alapján felülvizsgálati eljárásban a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó, az a felülvizsgálati indítványban nem is támadható; azonban az indítványban a terhelt a bizonyítékok mérlegelését kifogásolva az irányadó tényállást támadta, amikor az orvosszakértői és a rongálással okozott kárt megállapító szakértői véleményt, az I. számú tanú vallomásainak értékelését vitatta, ezért a felülvizsgálati indítvány ebben a részében törvényben kizárt.

Álláspontja szerint helyesen következtetett a bíróság arra, hogy a terhelt eshetőleges szándéka kiterjedt súlyosabb sérülés okozására, ennek indokát is adta, a bűncselekmény minősítése törvényes, a rongálás vétsége tekintetében szintén a tényállásban rögzített kár összegének megfelelő a minősítés, így e részében a felülvizsgálati indítvány alaptalan.

Az indítványozó által hivatkozott, az 1998. évi XIX. törvény 78. § (3) bekezdésében, a 4. § (2) bekezdésében, valamint a 258. § (3) bekezdés d) pontjában foglalt szabályok megsértése kapcsán pedig kifejtette, hogy azok nem tartoznak a 416. § (1) bekezdés c) pontjában felsorolt, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező

eljárási szabálysértések közé, ezért felülvizsgálati eljárásban nem lehet alappal hivatkozni rájuk.

Ezért azt indítványozta, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt, és az 1998. évi XIX. törvény 426. §-a alapján, a 424. § (1) bekezdése szerinti tanácsülésen a megtámadott határozatokat a hatályában tartsa fenn (BF.576/2018/1.).

A terhelt védője a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatára tett észrevételében kifejtette, hogy a tényállás első pontját illetően az 1998. évi XIX. törvény 416. § (1) bekezdés b) pontjában írt felülvizsgálati okot a „büntetőjog más szabályának” megsértése alapozza meg, mert e körbe tartozónak kell értékelni a 4. § (2) bekezdésében írt szabály megsértését is, és az, hogy a bíróságok nem a dolog használattal csökkentett értékét állapították meg rongálási kárként, a 416. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott anyagi jogszabálysértés.

.-.-.

A megtámadott ügydöntő határozatok meghozatalára, valamint a felülvizsgálati indítvány előterjesztésére a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény hatálya alatt került sor.

A Kúria a felülvizsgálati indítvány elbírálására tanácsülést tűzött ki 2018. szeptember 4. napjára.

2018. július 1. napján a korábbi, azaz az 1998. évi XIX. törvényt felváltva hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.), amely a 868. § (1) bekezdésében akként rendelkezik, hogy a törvény rendelkezéseit - a törvényhelyben megjelölt kivételekkel - a hatálybalépéskor folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell. E kivételek között a felülvizsgálati eljárás rendelkezései nem szerepelnek.

Ezért a Kúria az indítvány elbírálása során e törvény, azaz a Be. rendelkezéseit alkalmazta.

A már kitűzött tanácsülést a Be. 660. § (1) bekezdése alapján megtartotta, melyen a megtámadott határozatokat a Be. 659. § (5) bekezdésére figyelemmel a megtámadott részében, a felülvizsgálati indítványban meghatározott ok alapján bírálta felül, emellett a Be. 659. § (6) bekezdésre tekintettel vizsgálta a Be. 649. § (2) bekezdésében meghatározott - és az indítványozó által nem hivatkozott - esetleges eljárási szabálysértéseket is.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt 2012. augusztus 2-án egy alkalommal ököllel kis-közepes erővel a bal szeménél megütötte a sértettet, aki a cselekmény következtében a bal arcfél

lágyrészeinek zúzódásos sérülését szenvedte el, mely sérülés nyolc napon belül gyógyuló, azonban figyelemmel a sértett és a terhelt közötti fizikális különbségre, a beható erő nagyságára és a sérülés helyére, jellegére és az ököllel történt ütésre, a nyolc napon túl gyógyuló arckoponya csont (orrcsont) sérülés kialakulásának reális esélye fennállt.

A rongálás tekintetében pedig azt rögzítette a bíróság a tényállásban, hogy a terhelt összetört két, a sértett tulajdonát képező, napszemüveget, amelyek együttes értéke meghaladta az 50 000 forintot, de nem érte el az 500 000 forintot, ez az irányadó a felülvizsgálati eljárásban is.

A Be. 659. § (1) bekezdés szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok ismételt egybevetésének, eltérő értékelésének, valamint bizonyítás felvételének nincs helye, a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó.

A Kúria ekként nem foglalkozhatott sem a szakértői vélemények közötti esetleges ellentétekkel, sem az indítvány azon részével, mely a bizonyítékok mérlegelésének helyességét, az ítélet megalapozottságát vitatta arra hivatkozva, hogy az eljárás során sérült az 1998. évi XIX. törvény 4. § (2) bekezdése, illetve a Be. 7. § (4) bekezdése szerinti szabály, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Mivel a felülvizsgálati indítvány ezen része a törvényben kizárt, a Kúria nem vizsgálhatta, hogy a bíróságok miként mérlegelték a bizonyítékokat.

Emellett a törvényszék ítéletének indokolásában helytállónan fejtette ki, hogy a súlyosabb eredmény bekövetkezése nem a vádlotti magatartásból adódóan, hanem egyrészt a sértett által tartott távolságnak és a véletlennek köszönhetően maradt el, ugyanis az arckoponyára mért legalább közepes erejű ökölütésnél nem lehet kiszámítani, hogy ott ténylegesen mekkora erő fog hatni, így erre tekintettel helytállónan jutottak a bíróságok arra a következtetésre, hogy a terhelt testi épség ellen irányult cselekménye a Btk. 10. § (1) bekezdésére figyelemmel a Btk. 164. § (3) bekezdésébe ütköző súlyos testi sértés bűntette kísérletének minősül, és a törvényszék azt is helytállónan fejtette ki, hogy a terhelt magatartását a súlyosabb eredmény lehetőségébe belenyugodva, azaz a Btk. 7. § második fordulata szerint eshetőlegesen szándékkal valósította meg.

Ezért a felülvizsgálati indítványnak a testi épség ellen irányult cselekmény jogi minősítését támadó része nem megalapozott, és mivel a Btk. 164. § (10) bekezdésében írtak szerint a magánindítvány előterjesztése csak könnyű testi sértés vétsége esetén szükséges,

így a felülvizsgálati indítványnak a magánindítvány elkészítésére hivatkozó része érdemi vizsgálatot nem igényelt.

A terhelt által elkövetett vagyon elleni bűncselekmény tekintetében az indítvány előterjesztői szintén a bizonyítékok mérlegelését és a szakértő vizsgálati módszerét, illetve véleményének helytállóságát vitatták, ami azonban a felülvizsgálati eljárás során – a korábbiakban kifejtettek szerint – nem lehetséges. A rongálással okozott kár mértékét illetően szintén az ítéleti tényállás az irányadó, amely szerint a terhelt 50.000 forintot meghaladó, de 500.000 forintot el nem érő – így a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontja alapján kisebb – kárt okozott. A Kúria érdemben nem foglalkozhatott az indítvány azon részével, mely szerint más bizonyítási módszerrel olyan következtetésre lehetne jutni, mely szerint a kár nem haladta meg az 50.000 forintot, így a terhelt cselekménye rongálás vétsége helyett tulajdon elleni szabálysértésként lenne értékelendő.

A felülvizsgálati indítvány ezen része a törvényben kizárt.

A Kúria nem észlelt a Be. 659. § (6) bekezdésére figyelemmel hivatalból elvégzett vizsgálata során a Be. 649. § (2) bekezdésében meghatározott – és az indítványozó által nem hivatkozott – esetleges más eljárási szabálysértést sem.

Ezért a megtámadott határozatokat a Be. 662. § (1) bekezdés a) pontja alapján hatályában fenntartotta.

Budapest, 2018. szeptember 4.

Dr. Mészár Róza s.k. a tanács elnöke, Dr. Vaskuti András s.k.
előadó bírő, Dr. Domonyai Alexa s.k. bírő

A kiadmány hitelül:
TóthLné
bíróági tisztviselő